Η ομοφυλοφιλία (Γεώργιος Ι. Μαντζαρίδης, Ομότιμος καθηγητής Θεολογικής σχολής ΑΠΘ)

Date : 24 Φεβρουαρίου, 2024

Ομοφυλοφιλία ή ομοερωτισμός είναι η ερωτική έλξη και σχέση ατόμων του αυτού φύλου.

Από θεολογική άποψη η ομοφυλοφιλία χαρακτηρίζεται ως **παρά φύση σχέση**. Αυτή έρχεται **σε άμεση αντίθεση προς το δημιουργικό σχέδιο του Θεού**, που αποτυπώθηκε στην Παλαιά Διαθήκη και υπενθύμισε ο Χριστός στους Φαρισαίους λέγοντας: «*Ουκ ανέγνωτε ότι ο ποιήσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς;*» (Ματθ. 19:6) Η διαιώνιση του ανθρώπου πραγματοποιείται με την σύναψη των δύο διαφορετικών φύλων, ενώ **η δημιουργία δεν περιλαμβάνει τρίτο φύλο**.

Η Παλαιά Διαθήκη επικρίνει έντονα την ομοφυλοφιλία και την χαρακτηρίζει ως «**βδέλυγμα**» (Λευϊτ. 18:22). Κατά την χριστιανική διδασκαλία **η ομοφυλοφιλία αποτελεί βαρύ σαρκικό αμάρτημα, που έρχεται σε αντίθεση με την ανθρώπινη φύση, μεταλλάσσει τις σχέσεις των δύο φύλων και ατιμάζει το ανθρώπινο σώμα**. Καυτηριάζοντας ο **Απόστολος Παύλος** τις ομοφυλοφιλικές σχέσεις τού προχριστιανικού κόσμου γράφει: «Οι γυναίκες αντικατέστησαν τις φυσικές σχέσεις με αφύσικες, ομοίως και οι άνδρες· άφησαν την φυσική σχέση με την γυναίκα και άναψαν από τις ορέξεις τους μεταξύ τους, διαπράττοντας ασχημοσύνες αρσενικοί με αρσενικούς, και πληρώνοντας έτσι με το ίδιο τους το σώμα το τίμημα που άξιζε στην πλάνη τους» (Ρωμ. 1:27-8). Και σε άλλη περίπτωση επισημαίνει ότι **η παραμονή στο αμάρτημα αυτό αποκλείει τον άνθρωπο από την βασιλεία του Θεού**: «*Μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται… βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσιν*» (Α' Κορ. 6:9-10). Βέβαια, εδώ είναι αυτονόητο ότι **η μετάνοια προσφέρει πάντοτε την δυνατότητα της σωτηρίας του ανθρώπου και της κληρονομίας της βασιλείας του Θεού**.

Η Εκκλησία δεν επιβάλλει την ανθρωπολογία ή την ηθική διδασκαλία της στον κόσμο. Κάθε άνθρωπος είναι αυτεξούσιος. Έχει το δικαίωμα να επιλέγει τον τρόπο της ζωής του και να διαμορφώνει υπεύθυνα την στάση και την συμπεριφορά του μέσα στην κοινωνία που ζει. Ταυτόχρονα όμως δεν πρέπει να περιφρονεί βασικές αρχές του φυσικού δικαίου και να διεκδικεί το δικαίωμα να νομιμοποιήσει και να καθιερώσει κάποια φυσική διαστροφή ή αποκλίνουσα ηθική συμπεριφορά ως θεσμό της

κοινωνίας. Εξάλλου η Εκκλησία, που αποτελεί πρωτίστως πνευματικό θεσμό με κοινωνικές και συμβολικές διαστάσεις, δεν μπορεί να επευλογεί τέτοια φαινόμενα. Και αυτό δεν ισχύει μόνο σε θεοκρατικές χώρες, αλλά και σε κράτη με δημοκρατικά και κοσμικά πολιτεύματα.

Από καθαρώς θεολογική σκοπιά **η Εκκλησία σέβεται πάντοτε την ανθρώπινη ελευθερία. Αλλά ταυτόχρονα δεν είναι δυνατό να αδιαφορεί ή πολύ περισσότερο να επικροτεί τις ηθικές ή κοινωνικές εκτροπές.**

***

Όταν η ομοφυλοφιλία δεν εκλαμβάνεται ως αδυναμία ή παρεκκλίνουσα ιδιορρυθμία ορισμένων ατόμων, αλλά προβάλλεται ως κανονικός τρόπος ζωής και διεκδικεί κοινωνική και νομική αναγνώριση, δημιουργείται σοβαρότατο πρόβλημα, που **θίγει καίρια το ζωτικό κύτταρο της κοινωνίας, την οικογένεια**. Η παραμόρφωση που προκαλείται στην οικογένεια με την αναγνώριση ομοφυλοφιλικών γάμων δεν περιορίζεται στην εξωτερική της δομή, αλλά **εισχωρεί στην ενδότερη φύση της**. Με τον ομοφυλοφιλικό γάμο χάνεται η πραγματική έννοια του γάμου. Επιπλέον με την δυνατότητα συμπήξεως ομοφυλοφιλικής οικογένειας, που παρέχεται σήμερα με εφαρμογή της παρεμβατικής τεκνογονίας, παρά τις υφιστάμενες νομικές απαγορεύσεις, **αφανίζονται οι θεμελιώδεις έννοιες του πατέρα και της μητέρας**. Έτσι **θίγονται η μητρότητα και η πατρότητα όχι μόνο με την φυσική τους σημασία αλλά και με την αρχετυπική τους έννοια**.

Η μητρότητα ως συνεκτική αρχή της οικογένειας και η πατρότητα ως πραγματική και συμβολική έκφρασή της καταρρέουν συμπαρασύροντας μαζί και οποιαδήποτε στοιχεία ενότητας απέμειναν σε αυτήν. Τις πρώτες συνέπειες των καταστάσεων αυτών εισπράττουν, όπως είναι φυσικό, τα παιδιά ομοφυλοφιλικών οικογενειών και όχι μόνο αυτά. Ανάλογες είναι και οι επιπτώσεις τους στην κοινωνική και την θρησκευτική ζωή. Οι επιπτώσεις αυτές προσλαμβάνουν τελευταίως μεγάλες διαστάσεις με την σύναψη ομοφυλοφιλικών γάμων από ηγετικά πρόσωπα της κοινωνίας και την δημόσια προβολή τους στο κοινό.

(Από το βιβλίο: Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη, "Χριστιανική Ηθική". Δεύτερος τόμος. Ι. Μ. Μ. Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2015, σελ. 393)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*